

Сърфдоточеността е едно отъ най-ценнитѣ качества на Славейкова. На нея се дължи богатото съдържание на неговитѣ творения. Стегнатиятъ му описателенъ стилъ е сжщо незамѣнимо сръдство за вещи характеристики, за живописно изобразяване, той е най-сгодниятъ инструментъ за изразъ на онѣзи задушевени и мжно уловими настроения, съ които сж пълни най-хубавитѣ страници въ творенията му.

Но медалътъ има и опака страна. Идватъ моменти, когато мислителътъ властно заговорва и сподавя гласа на художника. Тогава той си служи съ абстрактни понятия, за да изясни и обоснове своята мисль, фразата става претрупана, вниманието се уморява, защото трѣбва да открие сложната връзка между толкова понятия!

— Съмнението вби
нечакано стрела въ душата му и впи
острилото си тя дълбоко, и разтвори
пролука за онуй, което той затвори
на миналитѣ дни задъ тъмнитѣ врата

Какво мжчително усилие е потрѣбно, за да се открие отношението между толкова много нѣща!

— Дано предъ васъ въ несгодна
минута призрака на вашитѣ дѣла
сегашни съ нѣмъ укоръ не стане и чела
съ вълшебний ореолъ на подвизи огрѣни,
разочарованостъ не сегне да засѣни
както моето...

Уморителна е подробната описателность у Славейкова. Неговата речъ страда отъ излишкъ на сжществителни и причастия и често жадува за глаголи: